

γονιμοποιούμενοι καὶ ζωογονούμενοι διὰ τοῦ τεύτλου· τὸ τεῦτλον ὃ που ἔρριζοβόλησε μετεμόρφωσε καὶ ἐπηγένησε τὴν παραγωγήν, ἀνεκάντισε καὶ διετήρησε τὴν γονιμότητα τῶν ἀγρῶν, ἐβελτίωσε τὴν τροφὴν τῶν ζώων καὶ ἐπηγένησε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἀπέδωκεν εἰς δόλον τὸν δόγανισμὸν νέαν ζωὴν καὶ ἐπηγένησε τὰς δυνάμεις του.

‘Η Ἑλλὰς εἶνε σήμερον τὸ μόνον ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν τὸ μὴ ἔχον τευτλοκαλλιέργειαν. ‘Η Ἀγγλία ἵνα τὴν ἐνδυναμώσῃ ἔχοργηγησεν ἐπὶ 10ετίαν (πέρουσι λῆξασαν) ἀμοιβάς εἰς τοὺς βιομηχάνους καὶ ἡνάγκασεν αὐτὸὺς νὰ ἀγοράσωσι τὰ βρετανικὰ τεῦτλα ἀντὶ 800 δρ. σταθμε. τὸν τόννον. ‘Η Βουλγαρία ἔχει τὸν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς δασμὸν ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου σακχάρου καὶ εἶνε αὐτάρκης εἰς σάκχαρον. ‘Ομοίως ἡ Ρουμανία. ‘Η Ἰταλία ἔκτὸς τοῦ δασμοῦ, δλίγον μικροτέρου τοῦ ἰδικοῦ μας, εἰσπράττει καὶ φόρον καταναλώσεως τοιοῦτον, ὥστε τὸ χρ. σακχάρου νὰ πωλῆται 26 δρ. στα-

θεο. ‘Η Τουρκία ἐπέβαλε δασμὸν 10 δρ. ὡς δπαρ^ο ἡμῖν, καὶ ἀφῆκε νὰ τὸν ὀφεληθῶσιν δλοκληρωτικῶς τὰ σακχαροποιεῖα, πληρώνοντα 500 δρ. σταθμε. τὸν τόννον τὰ τεῦτλα. Μεταπολεμικῶς ἴδρυμησαν πρῶτον δύο ἐργοστάσια, ἐν ἐπὶ ‘Αλπουλοῦ τῆς Θράκης καὶ ἔτερον ἐν Οὔσσακ, τὰ δποια ἀφοῦ ἔχωλαινον ἐπὶ δεκαετίαν, ἐργάζονται σήμερον καλῶς καὶ πέρυσιν ἴδρυμη καὶ τρίτον εἰς Ἐσκῆ Σεχήρ. ‘Η Περσία, ἀφοῦ πέρυσιν ἴδρυσε τὸ πρῶτον σακχαροποιεῖον, σήμερον ἔχει ὑπὸ κατασκευὴν ἔτερα πέντε ἐργοστάσια.

‘Η γνώμη λοιπὸν ὅτι τὸ τεῦτλον δὲν εὔδοκιμεῖ ἐν Ἑλλάδι, εἶνε ἐσφαλμένη καὶ πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι ἡ βιομηχανία τῆς ἐκ τεύτλων σακχαροποιεῖας ὑφίσταται ἀπανταχοῦ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας καὶ ἰδίᾳ τὴν τόνωσιν τῆς παραγωγῆς δημητριακῶν, θὰ ἀποτελέσῃ δὲ διὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν βάσιν τῆς αὐταρκείας αὐτῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας.

ΠΡ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ⁽¹⁾

‘Ο κ. Ν. Δούρος, εἰσηγούμενος τὸ θέμα, ἀποδίδει τὴν κρίσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ εἰς τὸν πληθωρισμὸν τῆς παραγωγῆς ἐπιστημόνων, εἰς τὴν τάσιν τῆς εἰδικοποιήσεως καὶ εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν προσήλωσιν τοῦ ἐπιστήμονος, δπερ μειώνει τὴν ἐπιστημονικὴν ἔργασίαν. Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὑπερπαραγωγῆς τῶν ἐπιστημόνων προτείνει ἀντὶ γὰρ περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσακτέων φοιτητῶν, νὰ αὐξηθῇ προτιμώτερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπαγγελματικῶν, γεωργικῶν, ἐμπορικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐν γένει σχολῶν.

‘Ο κ. Σπ. Ἀγαπητὸς λέγει ὅτι πρόκειται πρωτίστως περὶ κρίσεως χαρακτήρων, ἡ δποία ἀλλως τε δὲν εἶνε μόνον ἡληνικὴ ἀλλὰ παγκόσμιος. Καθῆκον τοῦ Ρόταρου εἶνε νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ψυχικῆς, ἡθικῆς καὶ διανοητικῆς—καὶ ἐπομένως καὶ οἰκονομικῆς—παραλυσίας, ἡ δποία παρατηρεῖται εἰς τὴν ἐποχήν μας.

‘Ο κ. Ν. Δρακοντίδης λέγει ὅτι χωρὶς νὰ παραβιάζεται ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, δύναται νὰ ρυθμισθῇ τὸ ζήτημα τῶν εἰσακτέων φοιτητῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέ-

(1) Περίληψις συζητήσεων ἐν τῷ Ροταριακῷ διμήλῳ Αθηνῶν κατὰ Φεβρουάριον 1934.

σων τῆς ἐκπαιδεύσεως τὰ δποῖα διαθέτει ἐκάστη σχολή.

‘Ο κ. Δ. Σωτηρεάδης ὑποδεικνύει τὴν ἡνάγκην τῆς ὁργανώσεως τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ ἡ Πολιτεία.

‘Ο κ. Β. Βοτλας χαρακτηρίζει τὴν ἐποχήν μας ὡς ἐποχὴν «ἡθικῆς ἀνομίας» καθόσον μεταπολεμικῶς παρατηρεῖται «ἀναστολὴ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἡθικὴν ἀμοιβὴν καὶ ἐπικράτησις τῆς ὑλιστικῆς ἀρχῆς τοῦ «πρόμουν βίβερο». Λέγει ὅτι οἱ καθηγηταὶ δέον νὰ ποδηγετοῦν τὴν νεολαίαν καὶ νὰ τὴν παροδομοῦν πρὸς ἔρευναν τῆς παρατηρήσεως ἐν Ἑλλάδι.

‘Ο κ. Ι. Πετρίδης διμιεῖ περὶ τῆς γενικότητος τῆς ἡθικῆς νόσου καὶ προτείνει δπως τὸ Ρόταρον κηρύξῃ βραβεῖον ἀρετῆς διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων.

‘Ο κ. Εμμ. Δουλακάης, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἡθικὴ καὶ πνευματικὴ κρίσις ὀφείλεται εἰς τὸ κεφαλαιοκρατικὸν καθεστώς, τὸ δποῖον εὐνοεῖ ἀφ^ο ἐνδός τὸ ἀσύνοτον κεφαλαιον καὶ ἀφ^ο ἐτέρου τοὺς ἐργάτας καὶ μένει εἰς τὸ μέσον ἡ μικροαστικὴ τάξις, ἡ δίδουσα τὸ ἀνθρώπινον ὄλικον εἰς τὴν ἐπιστήμην, δπως τὸ σιτάρι ἀνάμεσα στὶς δυὸ μυλόπετρες. Ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι ἡ Πολιτεία δύναται νὰ περιορίσῃ τὸν

ἀριθμὸν τῶν φοιτητῶν, ὅπως περιορίζει τὸν διάτοκον καὶ ἄλλους ἐπαγγελματίας.

Οκτ. Δ. Λαμπαδάριος λέγει ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει κρίσις τεχνικῶν ἐπιστημόνων, ἀλλὰ ὑπερβολικὴ συγκέντρωσις τοιούτων εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Κηρύσσεται ὅμεν κατὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν.

Οκτ. Θ. Χαριτάκης συνιστᾶ τὴν διαφώτισιν τῶν γονέων διὰ τῆς ἴδρυσεως γραφείου ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ,

Οκτ. Έμ. Δουλακάκης ὑπενθυμίζει ὅτι πᾶσα ἐργασία τιμᾶ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ’ ὅταν κανεὶς ἀπασχολεῖται μὲν ἐργασίαν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει κλίσιν, ὑποφέρει μόνον χωρὶς νὰ συντελῇ εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, εἰς ἣν κακῶς ἔχει ἐπιδοθῆ.

Οκτ. Άλ. Παππᾶς παρατηρεῖ ὅτι τὰ μηχανολογικὰ ἐργοστάσια στεροῦνται ἐπιστημόνων μηχανικῶν, οἵτινες ἐν τούτοις, ἀποφοιτοῦντες, ἔδει νὰ ἔξασκῶνται πρακτικῶς καὶ ἀρχάς.

Οκτ. Κ. Ἐλευθερούνδακης λέγει ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ὑπερεπαγγελματισμοῦ δύναται νὰ λυθῇ ὡς ἐν Σουηδίᾳ, ὅπου οἱ μαθηταὶ ἀκολουθοῦν τὰς ὑποδείξεις τῆς συμβυνύεται τῆς ἐπιτροπῆς τῆς περιφερείας των καὶ δὲν πηγαίνουν τυφλῶς νὰ ἐγγραφοῦν εἰς οἰνδήποτε πανεπιστήμιον ἢ πολυτεχνεῖον. Ἐν τέλει ζητεῖ νὰ γίνῃ διάκρισις μεταξὺ ζητήματος κρίσεως ἐπιστημόνων ἐπαγγελματιῶν καὶ ζητήματος κρίσεως γενικῶς τῆς ἐπιστήμης, ἥτις συνήθως καλλιεργεῖται ἀπὸ ἐπιστήμονας μὴ ἐπαγγελματίας.

Οκτ. Σ. Παπανδρέου ἔξετάζων τὸ ζήτημα ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόφεως, ἀποδίδει τὴν κρίσιν τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐπιστημόνων,

διότι οὗτοι, αὐξηθέντος ὑπεριμέτρως τοῦ ἀριθμοῦ των καὶ μειωθέντων τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῆς βιοπάλης. Οἱ διευθύνοντες τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, δέοντας τὰ διευκολύνοντα ἔκείνους οἱ ὅποιοι ἀφιερώνονται εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Οκτ. Πρ. Ζαχαρίας λέγει ὅτι τὸ ζήτημα ἐλύθη ἐν Βελγίῳ ὅπου τῷ 1922 ἴδρυθη τὸ «Ἐθνικὸν Ἰνστιτούτον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργεύνης» τὸ διοίκητον πλουσίως προικοδοτηθέν, βοηθεῖ τοὺς ἀξίους ἀλλ’ ἀπόδοντας σπουδαστάς, συνδομαῖς τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ἐπιχορηγεῖ τὰς ἐπιστημονικὰς δημοσιεύσεις κτλ.

Οκτ. Μουτούσης ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις πρέπει νὰ είναι πλήρης, εἴτε δὲ ἐπιστήμων ἀπόβητη ἐπαγγελματίας εἴτε ἐπιδοθῆ εἰς ἔρευνας. Ἡ πρόταση εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν σπουδαστῶν οἱ διοίκητοι μὲ τὰ ὑπάρχοντα μέσα είναι δυνατὸν νὰ ἐκπαιδευθοῦν καὶ ἡ ἐπιλογὴ νὰ γίνεται ἐμπειριστατική καὶ ὅχι αὐθαίρετος.

Οκτ. Δ. Σωτηριάδης φρονεῖ ὅτι οἱ ἐπιστήμονες δέονται νὰ διευκολύνωνται οἰκονομικῶς παρὰ τοῦ Κοάτους, ἴδιως σήμερον ὅπου τὰ ταξιδία εἰς τὸ ἔξωτερον είναι ἀδύνατα καὶ ἡ ἀγορά ἔνων ἐπιστημονικῶν ἐργων είναι δαπανηροτάτη.

Οκτ. Β. Βενιαρέλλης προτείνει ὅπως διατάξει τοῦ ἀθηναϊκοῦ προσανατολισμοῦ διπλού κάμνουν καὶ οἱ Ροταριανοὶ ὅμιλοι τῆς Σουηδίας. Τοιουτούρρως ἔκαστος νέος δὲν θὰ ἐγγράφεται τυφλῶς εἰς οἰνδήποτε σχολήν, ἀλλ’ εἰς ἔκείνην διὰ τὴν ὁποίαν κέκτηται τὰ κατάλληλα προσόντα,

— Τὸν παρελθόντα Ιανουάριον, δ. κ. Στ. Λελούδας γνωστὸς διὰ τὰς λίαν ἐνδιαφερούσας πολεοδομικὰς ἴδιας μελέτας τοῦ ἔδωσε, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἑλλ. Πολυτεχνικοῦ Συλλόγου, διάλεξεν περὶ τῶν μέτρων διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ Τουρισμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ μας. Ἡ στενὴ συνάφεια Πολεοδομίας καὶ Τουρισμοῦ καὶ αἱ πολεοδομικαὶ μελέται τοῦ κ. Λελούδα ἔθετον αὐτὸν εἰς θέσιν καλλίτερον παντὸς ἄλλου νὰ ὑποδεῖξῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τοῦ Τουρισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Εἰδικότερον δὲ ὅμιλητης ἐπεξετάμην ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς διαρρομίσεως τῆς περιφερείας τῶν Ἀθηνῶν, τῆς βελτιώσεως τῶν λουτροπόλεων Λουτρακίου καὶ Αἰ-

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΚΑ - ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΑ - ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ

— Τὸ Ἀνώτατον Συγκοινωνιακὸν Συμβούλιον, συγκληθὲν τὸν Μάρτιον ὑπὸ τοῦ Ὅμερου πουγγοῦ τῆς Συγκοινωνίας κ. Κ. Τσαλδάρη ἐπελήφθη τῆς μελέτης τῆς ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν μεταξὺ τοῦ Κοάτους καὶ τῶν Ἡλεκτρικῶν Ἐταιριῶν σχετικῶς μὲ τὴν κυπλοφορίαν τῶν Τροχιοδρόμων καὶ Λεωφορείων, μὲ τὴν τιμὴν τοῦ ορεύματος διὰ φωτισμού, μὲ τὸν ἡλεκτροφωτισμὸν τῆς Πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἡλεκτροκινήσεως τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Κηφισιαζ.